sõbber olli teisem, panni warsi rided ümber, ütles: sõbber peab sõbra eest kostma, ja läks kasa. Agga kui kaugele? Tee peal minnes kaddus jubba julgus ärra, sammud jäid lühhemaks ja ni pea kui kohto ukse tahha ollid sanud, wärrises mees, pöris äkkiste ümber ja lippas omma teed; taggasi joostes hüdis ta weel: „kas minna pean teise pärrast kimpo sama? olled sa pahha teinud, siis parranda ise!“ Kolmas sõbber olli ilma pallumatta kasa tulnud ja astus nüüd temmaga kohto tuppa. Siin pallus ta temma eest, wabbandas tedda ja püdis keik asjad heaks käända, kunni kohtomõistja süalust õigeks ja lahti mõistis. Nüüd olli mehhel arro kä, kes ta sõbber olli. Tahhad sa sõbra leida, siis ärra otsi neid täie kausides ja kannude jurest; kes senna kokko tullewad, nago kärblased pima pütti ümber, ei olle sõbra nimme wäärt; sõbro otsi kohto uste takka, wangikoddadest ja tõwwewodi pealt: kes seal sõbraks jäwad, need on sõbrad; keik teised on täid ja kirbud, kes omma kasso pärrast so liggi hoidwad, senni kui sinnust middagi immeda on.

Õppetus: Meil keikil on kolm sõbra mailmas. Essimessel, kui illusa lapsel, on mitto nimme: rahha, warra, lust ja rõõm, au, illo :c., meie keige armsam sõbber, agga keige essimenne mahhajätja ja selja pöörja. Teine sõbber, meie suggulased ja sõbrad, kelle peale toetasime, kui käsi hästi käis, tullewad kül kunni surmawodist sadik kasa, agga siis lippawad taggasi, ka saggedaste weel hopis enne. Kolmas sõbber, kellest meie elloaial suurt luggu ei piddanud, meie ust ja hea süddame tunnistus, need üksi tullewad kunni Jssanda kohtojärje ette meitega kasa ja näitwad meile seda, kes meie eest kostab. Teeb temma meid wabbaks, siis olleme õiete wabbad. Sa mõistad jo, kellest ma rägin?

Kitus walle ja laitus tõepalk.

Surem hulk innimessi siin mailmas armastawad illusaid unnenägguside, kiitwad